

Af det Øvrige, som den ærede Krigsminister har berørt, skal jeg endnu kun fremhæve eet Punkt, som ogsaa synes at røbe en noget besynderlig Uvidenhed om Lovgivningen, naar nemlig Ministeren har omtalt, at de værnepligtige Officerer jo kunne stille for sig, at de ville benytte sig deraf, og at det da vil være til Tab for Armeen. Ministeren glemmer, at kun den ikke Vaabenøvede kan stille for sig uden Krigsministerens Tilladelse; en vaabenøvet Mand maa have Ministeriets Tilladelse, og denne kan jo nægtes, naar Stillingen vilde skade Armeen: — hvor ligger da Faren? — Skal man indrømme de værnepligtige Officerer en Rettighed til at faae en vis Erstatning, visse beneficia, saa har man egentlig ingen Adkomst til at nægte selv de Menige og saameget mere Undercorporalerne og Underofficererne en lignende Begunstigelse. Consequenten, synes mig, fører det med sig; men jeg skal iøvrigt ikke indlade mig herpaa, men henholde mig til mit Tidligere, at denne Sag ikke i sin Almindelighed foreligger her, og at man derfor ikke bør støtte sine Angreb mod § 1 paa et Raisonnement om, hvorvidt det i sig selv er rigtigt, at de værnepligtige Reserveofficerer erholde en vis gunstig Stilling.

Jeg skal fremdeles tillade mig kortelig at berøre de andre mere væsentlige Punkter, hvori de af den ærede Minister tiltraadte Forslag afvige fra de af os fremskillede. Det er navnlig et Hovedpunkt, at Reserveofficererne ikke skulde erholde Noget, naar de vælge den Afgjørelse, nu strax at forlange deres Entledigelse. Heri er de Herrers Forslag langt mindre gunstigt end vort; de indrømme dem ikke engang den Gratification, som var dem tilstaaet i Udkastet, hvorimod det i Modsatning dertil foreslaaes, at, naar Officererne vælge det andet Alternativ, at blive i Tjenesten, og da siden af dem utilregnelige Marsager entlediges, da skulde de erholde Pension. Foruden det allerede Berørte, at man derved paadrager Staten en betydelig Forpligtelse, som den utvivlsomt ikke har, og som vilde medføre et falsk Forhold mellem den og de omhandlede Personer, saa vilde den foreslaaede Regel formeentlig heller ikke fyldestgøre det andet Hensyn, der er at tage, nemlig Reserveofficerernes Løn. Det vil ikke

stemme med deres virkelige Interesse, naar de, hvilket ikke er usandsynligt, om kort Tid bleve affædigede, da at faae en saa ringe Pension, som der da vilde kunne tilstaaes dem. Pensionen er jo $\frac{1}{10}$ af Løn og Emolumenter, — disse sidste beregnede efter en særegen, mindre gunstig Maalestok, — naar de have gjort Tjeneste i 2 Aar, og $\frac{2}{10}$ naar de have gjort 4 Aars Tjeneste. For et betydeligt Antal af dem vilde Pensionen saaledes blive $\frac{1}{10}$, og for Resten $\frac{1}{5}$; Ingen vilde faae mere, hvis de for Dieblirket affædiges. Vil det nu være til virkelig Fordeel for unge Mennecker, som disse i det Hele taget ere, af Staten at faae Ret til en ringe livsvarig Pension; er det den rette Maade, hvorpaa man skal hjælpe en ung Mand, naar man sender ham ud i Livet, da at give ham en ubetydelig Livrente, som kun for ganske Faa kunde blive saa stor, at de derved til Nød kunde subsistere? — Det troer jeg bestemt at turde benægte; Pensionering egner sig overhovedet ikke for Ungdommen; og Pension af den Størrelse, som her kunde blive Tale om, vilde for de Fleeste blive betydningsløs, for Enkelte maa skee skadelig. Hvad der derved vil kunne blive gavnligt og faae Betydning for sige yngre Mand, det er strax at give dem en Kapital, — saa stor, som man med Rette troer at kunne unde dem, og da sige til ham: Sørg nu for dig selv! Her har du Midlerne til for det Første at opholde dig, og tilveels at bryde dig en Bane med. For Dieblirket skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger og overlade til mine ærede Medcommitterede at udtale sig om de Punkter i de ærede Talers Foredrag, som de bedre ere istand til at besvare end jeg. Jeg skal kun tilføie, at, naar man har deduceret, at der var en betydelig Forskiel mellem de Reserveofficerer, der have taget Tjeneste under Krigen som Frivillige, og de, der før Krigen vare gaaede ind som Reserveofficerer, saa har det naturligtviis paa ingen Maade været Udvalgets Mening at benegte dette, og man havde ikke behovet nogen Beviisførelse herfor. Naar Udvalget alligevel har foreslaaet, at disse Officerer skulde behandles efter Reglerne i § 4, da er dette skeet, deels fordi vi meente, at de dog ved at gjøre 3 Aars Felttog havde